

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

ANANT PEL MÓN

Las xiquetas de Pratsech
tenen una hermosa táctica:

no veyent gent, se passejan;
quan topan ab algú, captan.

CRÒNICA

PER BARCELONA

AB una mica més ens quedem ab el projecte de reforma—l' ideal de Barcelona—aplassat *ad kalendas grecas*. Al govern li va produhir el tal projecte una impressió grandiosa: d' alabansas á l' esperit de iniciativa dels barcelonins no 'n vulguin més que las que sortiren de las bocas de 'n Maura y de 'n La Cierva, que no semblava sino que se las havían apostadas á ensabonarnos ab sabó d' olor de l' eloqüencia més fina: pero tot d' una treuhen un ganivetot oscat y 's disposan á afeytarnos ab aquella eyna esgarrifosa.

—¿Qué vol dir aixó?—pregunta en Sanllehy, perdent el color.

—No, res, simpatiquíssim arcalde—li respón en La Cierva, com á més deseixit—hem considerat que aquest projecte tan hermós, nosaltres, per nosaltres sols, no podíam autorisarlo, y hem pensat reservar la gloria de ferho, á las Córts de la Nació.

El Sr. Sanllehy ab una mica més se fereix davant dels inesperats reparos oposats per uns governants tan poch escrupulosos en totas las cosas que 'ls convenen, y que volen mirar tan prim en aquellas altrás que convenen á Barcelona. Més procurant serenarse y fent cor de las tripas que ja comensavan á roncar-li, els hi va dir que 'ls feya responsables de lo que á Barcelona succehiria, y que de moment, ab aprobació ó sense aprobació superior, comensarian els derribos porque fins las pedras s' alsarian contra la desatenció del govern central.

Si no ab aquestas paraulas textuales, alguna cosa per l' estil els hi devía dir, quan en Maura y en La Cierva, li varen manifestar que alló de passar l' assumpto á las Cortés era una broma, y qu' ells no tenían cap reparo en posar la firma, aprobant el projecte desde luego.

—Vaja, no 'n parlem més—va dir l' Amo Toni.

Y assaltat de sopte de una idea positivista, y fent dissimuladament l' ullet al seu company de glorias y fadigas, afegí:

—No sols som partidaris entussiastas de la reforma, sino que volém que 's fassi ab tota la solemnitat, ab tòt el rumbo ab que 'ls barcelonins saben fer y *satis-fer* aquestas cosas. Nosaltres hi assistirem solemnement. Fins hi portarém al Rey ¿qué tal, que li sembla Sr. Arcalde? Y á veure si tots plegats, fem una reforma complerta: vostés la de la ciutat, y nosaltres la del esperit dels seus habitants, que ab aixó de la Solidaritat s' están tornant cada día més empipadors.

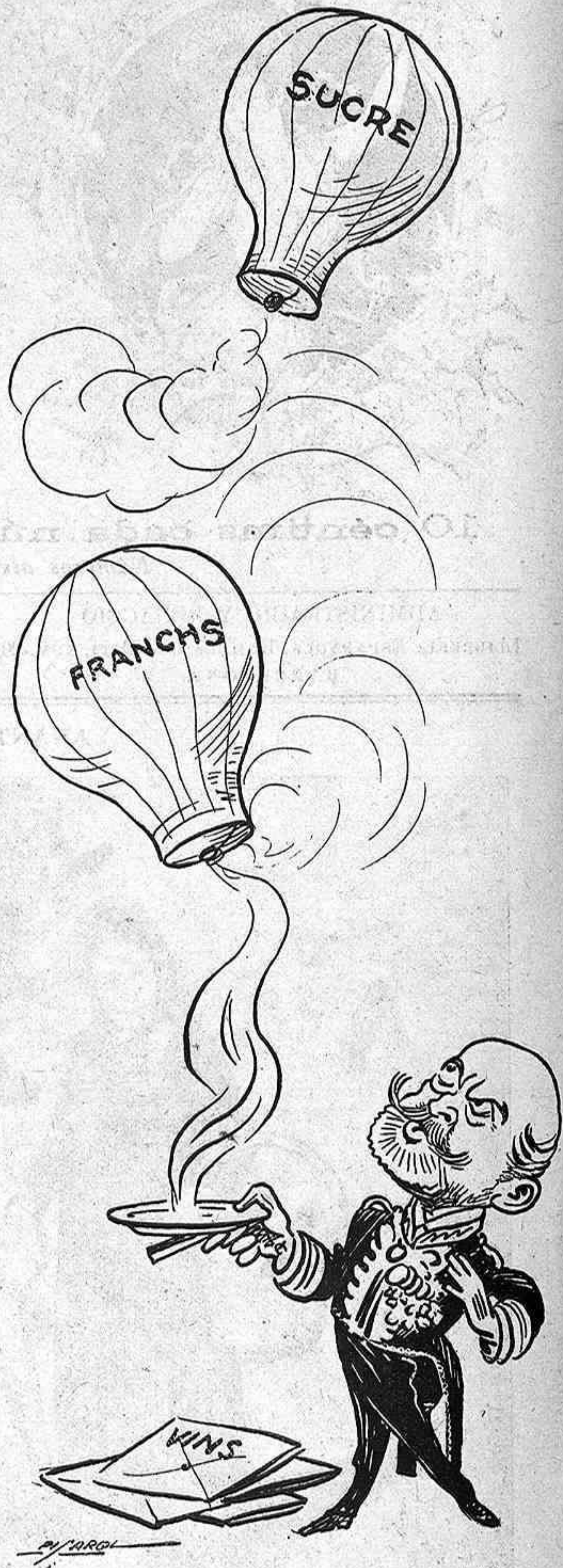
El Sr. Sanllehy va somriure, interpretant ab la seva mitja riatlla, més irónica que complacent, els verdaders sentiments de la població de Barcelona.

* * *

Pero ja que tantas ganas té l' Amo Toni de reproduhir las escenas del any 1904, pera veure si encare agafa peix—llussos y llobarros—ab las dauradas xarxas de un viatge regi, será precis que no procedeixi de boig, y que avants de decidirse á emprendre'l, s' hi miri una miqueta. No totas las resolucions que s' adoptan á cop calent, resultan prácticas.

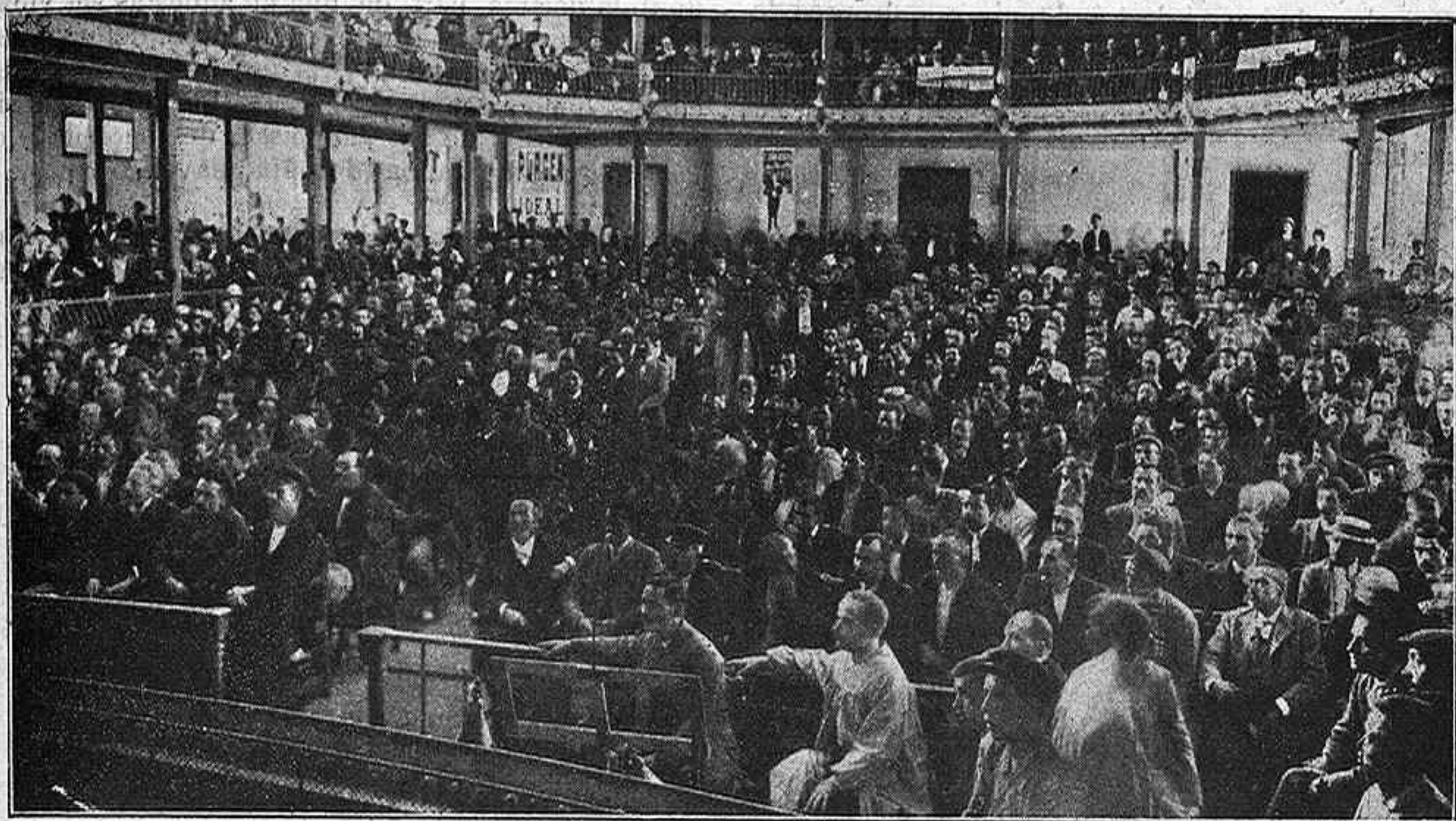
Pero de prompte no estará de mes recomenarli que miri de suavisar al Ministre de Hisenda, que ab els seus capritxosos plans financiers y ab las sevas intransigencias está fet un porch-espí, erissat de

Á LA VISTA ESTÁ

EL SENYOR OSMA:—Després dirán que aquí tot va per terra!... Mireu aquest parell de renglons com pujant!...

CONTRA 'L PROJECTE DE LLEY DELS SUCRES

Meeting celebrat el passat diumenge al teatro Condal.

puas. Prengui experiència dels compromisos que li ha creat ab la qüestió dels sucres, y comensi á pensar ab els que li crearà ab la qüestió dels vins.

Ja ho sabem que á primera vista resulta simpática la idea de desgravarlos dels drets de consums, encare que no sigui més qu' en las grans ciutats de la Península, ab lo qual els espanyols quedarán dividits en dos categorías: la dels que podrán beure 'l ví barato y la dels que l' haurán de beure car... diferencia un bon xich estafalaria, que no sabem fins á quin punt pot afectar á la *unidad de la patria* ab la creació de aquestas dos classes d' espanyols, els uns vinaters per gust y 'ls altres ayguaders per forsa.

Pero ab tot y aixó no pot negarse que de primer antuvi l' idea resulta popular, en especial pels culliters y pels ciutadans, que si penas passen, y se 'n passen moltes en aquesta Espanya mauritana, tindrán el consol de poderlas ofegar á tragos... ¡ey! sempre que ab motiu de la desgravació s' abaixi 'l preu del ví, lo qual encare s' ha de veure, y aquí está pera desbaratar tots els càlculs optimistas, lo succehit ab la desgravació de las farinas, que ocasioná una puja en el preu del pá, puja que ningú se l' explica y tothom la paga.

No obstant, s' ha d' admetre que 'l Sr. Osma busca la popularitat, procurant que un gran número d' espanyols puguin beure á la seva salut... encare que sigui pagant els municipis, es á dir, en últim resultat, els mateixos bebedors.

L' Hisenda per la seva part ja se las ha enginyadas de manera de no perdre res: lo que deixi de recaudar pel ví, ho obtindrà multiplicat per altres molts conceptes, que tonto fora, si podent, no 's fes com sempre la part del lleó. ¿Pero, y 'ls Ajuntaments de las grans ciutats, cóm se las compondrán? ¿Cóm se las arreglará, per exemple, Barcelona, que té en lo que recauda per drets de ví un dels seus ingressos més sanejats y quantiosos?

L' Osma li senyala 'ls medis, pero resultan á totes llums insuficients, y alguns, com el recárrech sobre las cédulas y sobre la contribució industrial, á més de insuficients, odiosos, en especial l' últim.

No 's diria sino que tot lo ideat obeheix á un plan preconcebut de hostilisar á Barcelona. En efecte: colcant al Ajuntament barceloní en actitud contraria á la *incondicional* desgravació dels vins, se 'l posa en pugna, encare que siga aparentment, ab els interessos de las comarcas vinícolas que tant abundan á Catalunya, buscantse ab aixó antagonismes y disgustos encaminats á quebrantar, á destruir, si es possible, la *Solidaritat catalana*. Y obligant á compensar el déficit consegüent á la desgravació, ab un recárrech considerable sobre la contribució industrial, se maquina un cop de mort al progrés de la gran ciutat, que haurá de veure com moltes de las industrias, de las quals reb vitalitat y riquesa, per escapulirse del recárrech, se n' aniran á establirse fora del seu recinte.

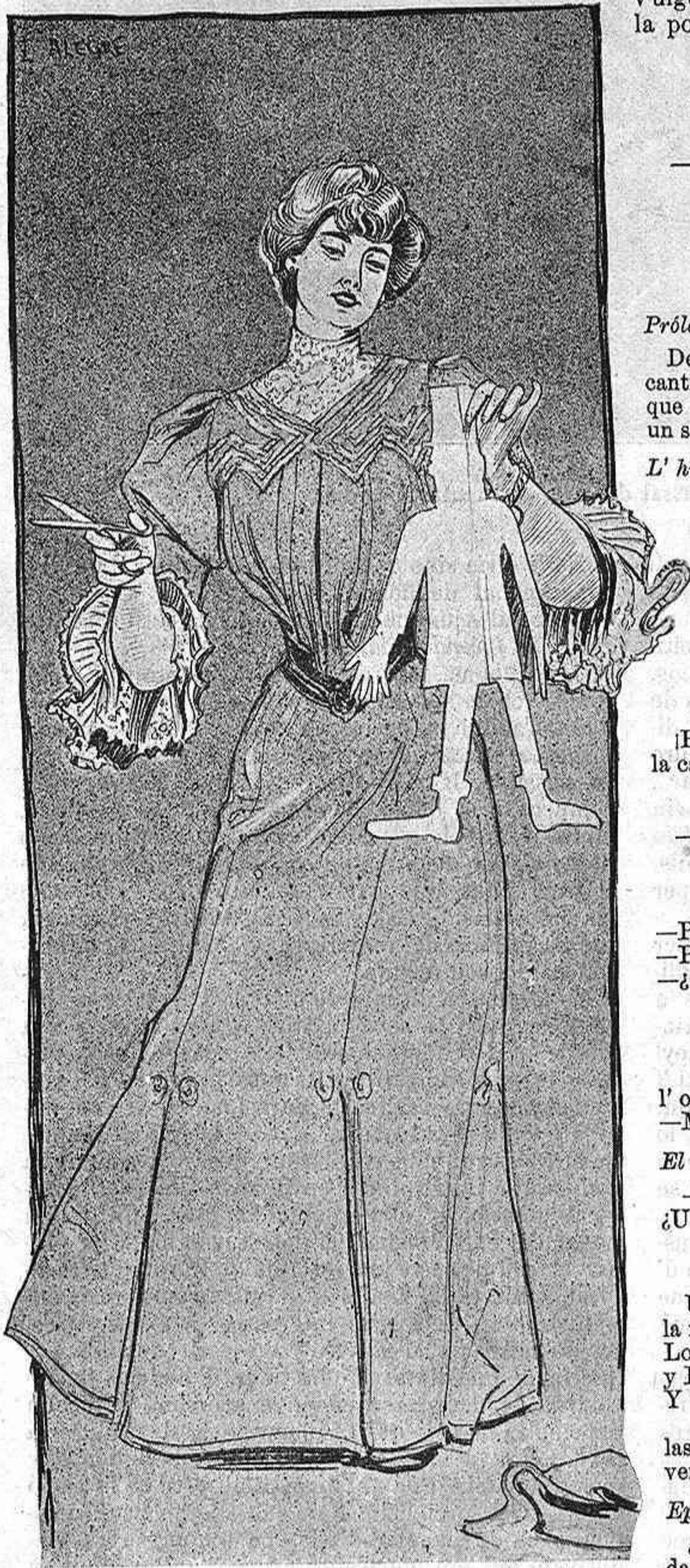
En Maura ha dit més de una vegada que 's proposa desenvolupar la seva política á Catalunya, y deu entrar en el primer capítul dels seus plans *patriòtics*, crear incompatibilitats entre la capital y 'l resto de la regió, y castigar á Barcelona en el seu progrés y en la seva riquesa, soptar el seu halé emprendedor, destruir la regularitat que últimament ha comensat á introduhirse en la seva Hisenda municipal, posarla de nou en grans apuros, precipitarla novament en l' abisme del déficit, y si logra fer passar el seu projecte de reforma de l' Administració local, subjectarla finalment á tutela com á mala administradora dels seus interessos. Aixís es com s' ha de acabar ab l' altivés y l' esperit de independència, de una ciutat que ha tingut l' audacia inconcebible de declarar-se enemiga acérrima y resolta del centralisme y de las oligarquías, de seduhir á tot Catalunya ab els seus somnis autonómichs, y que ara mateix está entabanant al resto de la nació ab las sevas pretensions regeneradoras. ¡Qué 'n sabían poch de manejar-se, els que temps enrera predicavan qu' era menester arrasar á Barcelona y sembrarla de sal!

¿No es millor sistema ferli quatre magarrufas, tocarli la barbata, y al primer descuyt clavarli la gropa al coll y escanyarla?

* * * * *

Ja veu, Sr. Maura, que li hem descobert el marro. Si no obliga al Sr. Osma á humanisarse, concedint á Barcelona lo que té dret á obtenir, que després de tot no demana pas res que no sigui seu, haurém de creure que son certs y positius els propòsits *barcelonocidas* que se li atribuheixen... y 'ns posarém en guardia.

CREYEUME, NOYAS:

L' home no es més que un ninot
y si la dona hi té ull,
ab un no res se 'l retalla
á la mida del seu gust.

Pero Barcelona té set vidas com els gats, y no es vosté prou home, Sr. Maura, per acabar no ab una, ni ab la décima part de una de aquestas set vidas. Cónstili que ara, com sempre, sabrém defensarnos, y no perdi de vista que 'ls governs passen, y las ciutats, que com Barcelona, tenen un' ánima, subsisteixen, á despit de las amenassas dels violents y de las traidoras moixaimas dels Maquiavelos de pasta d' ensaimada.

Y ara, sempre que vulgui ja pot venir, sempre que vulgui, sol ó acompanyat. En tot cas, li cantarém ab la popular cansó:

«Díguli que vingui
que aquí l' esperém.»

P. DEL O.

VICTORIAS

XVII

Prólech:

Deix, oh, Victoria, que la musa mía, canti las glorias de capdal victoria; que aixís com ver amor no dura un día un sol instant resúm tota una historia.

L' historia d' un moment

I

Era un cap-vespre dels últims jorns d' hivern.
Un Ell y un Ella—dos amors històrics— se troban y somriuen al ensemps.
Ell vol semblar ditxós y somriu, y Ella vol fer veure 'l mateix.

El dimoni

¡Hi ha somriures al mon, que talment semblan la careta aborrible del torment!

II

—¿M' estimas, reyna?

—Tant com tú.

—T' adoro.

—Jo t' adoro, també

—Per ferte meva al Infern iría...

—Perque tú fossis meu daría 'l cel.

—¿Quedém?...

—¿Quedém?...

—Jo tot seguit.

—Espera't.

t' ho diré dintre un mes,

l' orgull ferit no 'm deixa dar resposta...

—Mon orgull esperarla no 'm permet...

El dimoni

—¡Katatruch! Ja son meus! L' amor no espera.
¿Un mes?... ¡Renoy, un mes! ¡Ja son ben meus!

III

Un mes prompte es passat, pero no esborra la ferida al orgull: ¡que s' hi ha de fer!
Lo cert es qu' Ell se va casá ab un' altra, y Ella ab un altre 's va casá després.
Y 'l dimoni 's queixava perque veyá qu' encar més qu' al Infern, las ánimas al mon poden penarhi vensudas per l' historia... d' un moment.

Epilech

¿Y quí diría avuy qu' aquesta historia, dantesca gayrebé s' hagi tornat en páginas sublimes d' una victoria?
¡Dos àngels, dos infants; ells ho han lograt!

J. OLIVA BRIDGMAN

LA PONENCIA DE LAS AUXILIARÍAS

EN LAYRET: —¿Es dir que no saben res?... Donchs lquedan castigats per ignorants!

EL FRUYTERAR

A mí, es inútil que vinguin á dirme que en Careaga farà un gran discurs, que al Paralelo ensenyan una ballena de dos kilómetros, que á can Parés hi ha exposat un quadro, pintat per un cego de naixensa... No bellugaré peu ni cama.

Pero que 'm diguin que á tal ó qual siti hi ha un espléndit fruyterar qu' está á la meva disposició... Allí 'm veurán vostés córrer com un desesperat, en direcció al lloch que acaban de designarme.

Per xó, quan don Vicens me convidava á anar á la seva torre de Vilacursi, sempre li feya l' orni.

—¿Per qué no vé?

—No puch.

—Hi ha uns alreduors molt macos...

—Ja ho suposo.

—Al jardí mateix hi tinch una font ab un' aygua més frescal...

—Tot lo que vulgui, pero...

—Vaja, home, determinis. El tren li porta ab un' hora.

—Un día vaig preguntarli:

—¿Que hi ha fruyta?

—¡Tanta com ne vulgui!

—¿Bons préssechs?

—¡Colossals!

—¿Peras?

—¡Magníficas!...

—¿Prunas?

—Grossas com el puny y dolsas com la mel.

Sense vacilar un moment, vaig decidirme.

—¡Diumenge vinch!

Don Vicens m' havia tocat el punt delicat, la fibra sensible.

¡Un fruyterar!... ¡Un bosch d' arbres carregats de fruyta sana y fresca!... ¡Vull aquesta pera! ¡Vull aquesta pruna! ¡Tastém aquest préssech!... Y per aixó no haver de fer més que allargar la má y estirar la fruyta, no profanada encare per ningú, y portarla sibaríticament á la boca!...

—¿De modo que conto ab vosté?

—Paraula es paraula: diumenge, en el primer tren, me té á la seva torra.—

No vaig olvidarme del deliciós convit. ¿Cóm podía ferho si en tota la senmana no se 'm havia apartat de la imaginació el fruyterar de don Vicens, matísat dels saborosos dons que Pomona tenyeix ab els colors més delicats de la seva mágica paleta?...

A las deu vaig arribar á Vilacursi.

Don Vicens, potser encare duptant de la meva visita, m' esperava á la estació.

—¡Aixís m' agradan els homes!—va dirme abrasantme efusivament, com si no m' hagués vist desde 'l sigle anterior:—¿Aném á seguir el poble, primer?

—Lo que vosté vulgui. M' entrego completament á discreció.

Emprenguerem la gran passejada. La plassa Major; la casa de la vila; l' iglesia, ab una Mare de Deu molt antiga que ha fet una barbaritat de miracles; el castell arruinat dels condes de la Panotxa; el pont nou; el pont vell; els cellers de can Fa-

luga... D. Vicens m' ho ensenyava y m' ho explicava tot, amenisant la seva relació ab detalls pintorescos, citas històriques y puntetas de murmuració local, iguals á totas las murmuracions de tots els pobles.

—Bueno, ara que ja 's pot dir que coneix Vilacursi com el més vell dels seus fills, anirém á casa. El dinar deu esperarnos ¿no li sembla?

—El dinar á nosaltres... y nosaltres á n' ell.

—Lo qual vol dir que hi ha gana...

—Regular, regular...—

Petita, migrada, ab unas habitacions com nius y unas oberturas que semblavan aspitlleras, la torre de don Vicens era indubtablement la menor cantitat possible de torre.

—Es feta á la nostra mida!—deya 'l bon senyor rihent, aludint á la quixotesca magror d' ell y de la seva muller:—Si un día 'ns engreixém, haurém de buscarne un' altra.

Per cortesia, jo també somreya y assentia galantment á las sevas manifestacions; pero, la veritat, més qu' en lo que don Vicens m' estava dihent, tenia el pensament en el tip de fruyta fresca que després del dinar havia de ferme.

Lo que m' extranyava era una cosa.

—¿Ahónt deu ser el famós fruyterar?—me preguntava interiorment.

Havía vist el jardí, un jardí de quatre metros quadrats, ab mitja dotzena de rosers, dugas claveïllinas, una menta, unas quantas matas de violetas... Pero ¿y 'ls arbres fruyters?

Y 'm donava á mí mateix aquesta conclusió:

—Deurá tenirlos fora del poble, al camp...

Varem dinar ab tota calma, com correspón á personas que no duhen gayre pressa y darrera del últim plat, aparegué una petita safata ab pansas y admetllas torradas.

—¡Ayay!—vaig atrevir me á exclamar:—¿Y la fruyta?

—¿Quína fruyta?

—Aquella, la que vosté va dirme que trobaria aquí.

Don Vicens posá els ulls en blanch, ab mostrás de la consternació més sincera.

—Avuy hem estat de pega... Al mercat no n' hi havia.

—¿Pero no tenen vostés un fruyterar?...

—¿Nosaltres?.. No tenim més fruyterar ni més fruyta que la que comprém al mercat els días que n' hi portan...—

¡M' havia lluhit!...

¡Fer per alló un viatge á Vilacursi, quan tan senzill m' hauria sigut, y ab més positiu resultat, ferlo al Born ó á la Boqueria!...

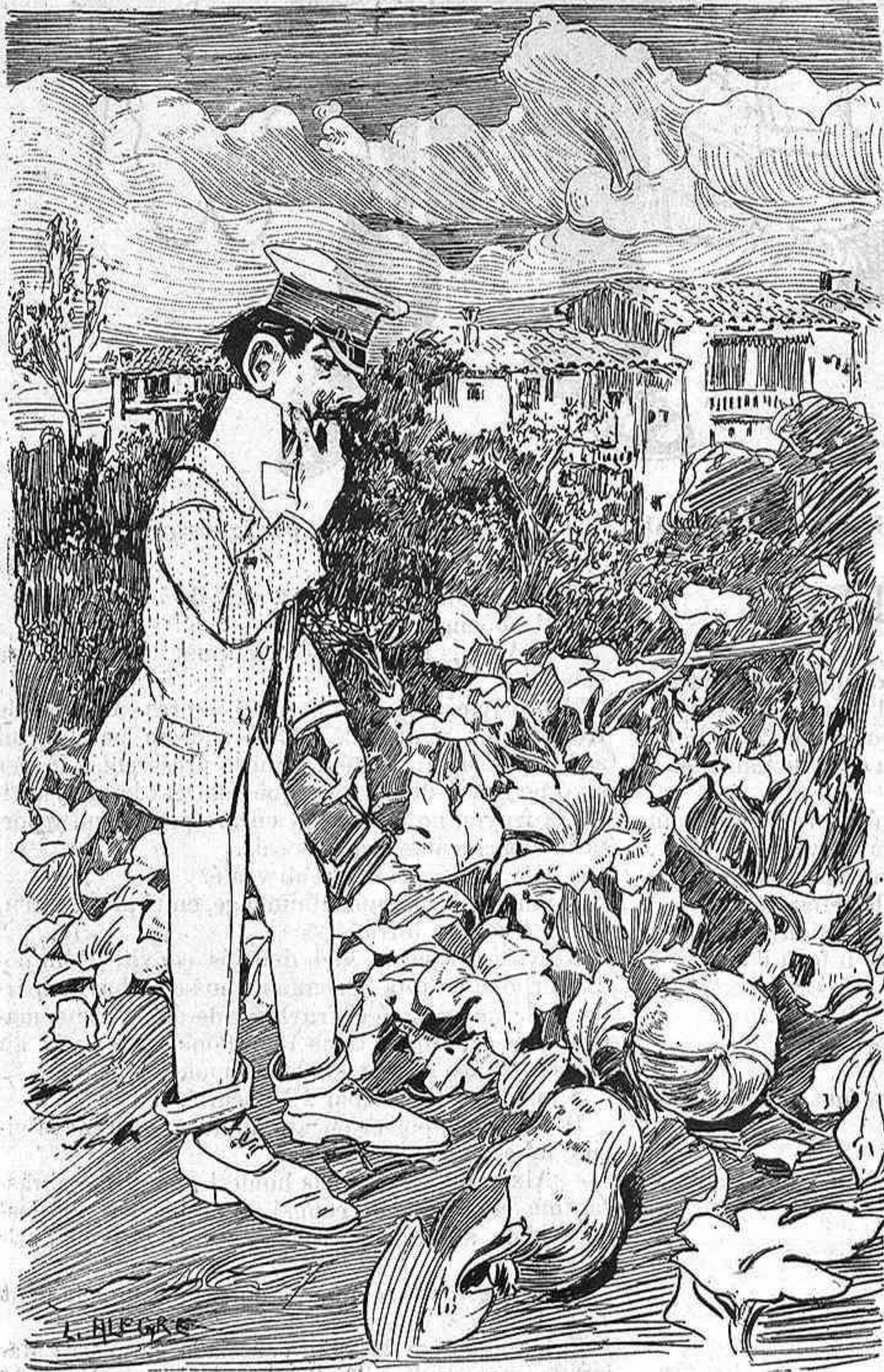
A. MARCH

DIVAGANT

Son molts els que no están conformes ab l' afirmació de Proudhon: *La propietat es un robo*. Pero, en cambi, ningú podrá negar que 'l robar es una propietat. Sí, propietat, cosa propia, qualitat particular, condició personal, que de propietats, qualitats y condicions n' hi ha de bonas y de dolentas.

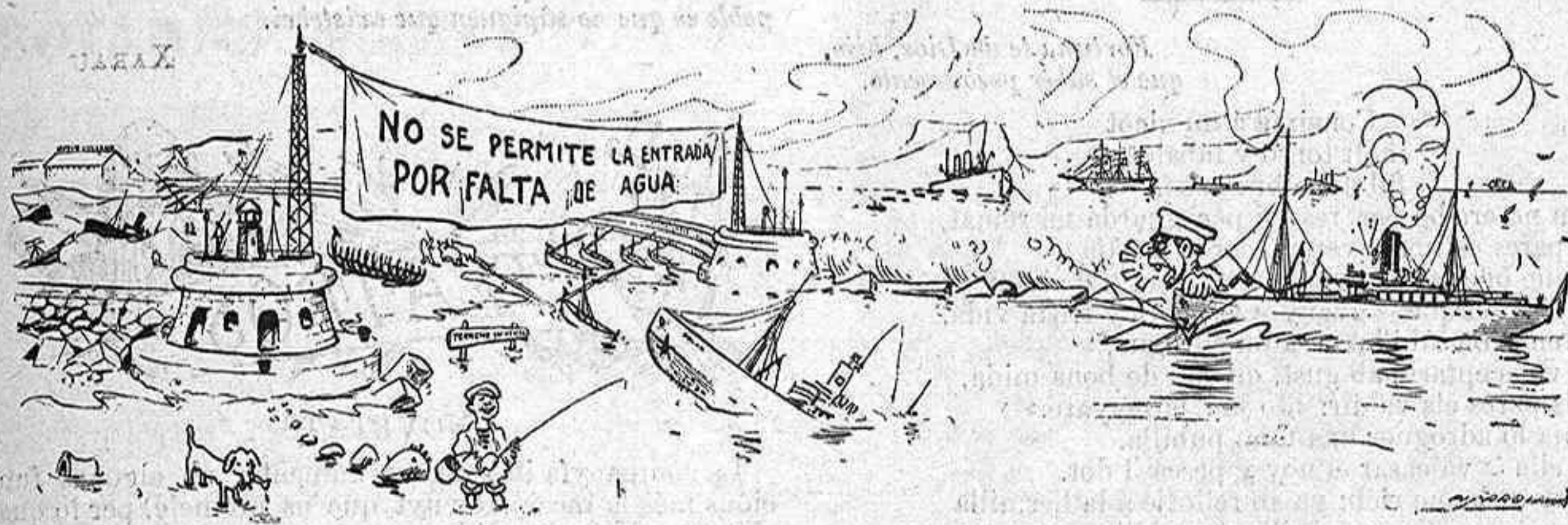
Encare que al primer cop d' ull sembla molt senzill de diferenciar lo que es robo de lo que es propietat, no ho es tant quan bé 's medita. Robar es apropiarse lo que no es propi; quedarse lo d' un altre. En essencia no es res més que cambiar de duenyo una cosa. ¡Ja veyeu si n' hi ha en aquest mon de gent que 's queda ab lo que no es seu! ¿Pero, roban? ¡Ah, no! Era massa crú aixó d' exten-

LO QUE 'S VEU RODANT PER FORA

—No sé!... 'M sembla... 'm sembla que aquesta fruyta es aquella que 'm donan á la Universitat cada fi de curs...

RESULTAT DE TANTAS OBRAS

!Aquesta ha sigut la sort
del nostre desdixat port!

dre el lladronici per damunt de tota la Societat. Per xó ha vingut la gent del dret, y ha dit: robar es apropiarse ilegalment de lo que no es d' un en contra de la voluntat del llegítim posseïdor, y mitjantsant la violència. Quan no hi ha violència, ja no es roba, es *furt*, ó siga una cosa de menos gravetat. Quan se logra el consentiment del robat, pero ab *engany*, es *estafa*, y ja té menos pena. Y aixís va afinantse la rapinya de tal manera, que, gracias á n' alló que 'n diuhen Lley, que vé á ser una especie de Urbanitat dels criminals, arriba un moment en que no sabs la propietat ahont comensa ni ahont acaba.

Y es natural. Els Governos de tots els païssos tenen las mateixas ganas que 'ls simples individuos d' apropiarse lo que es propi dels demés; pero entre l' individu y 'l Govern hi va la diferencia de que aquest te la paella pel mànec. En efecte, els Governos fan las lleys y contan ab la forsa, y com la lley es la seva voluntat, quan apelan á la forsa ho fan *legalment*, per perturbadora y antinatural que sigui la seva voluntat. Més clar: quan un individu arrambla ab lo d' un altre, se diu que roba, furta, estafa, etc. Quan es el Govern el qui es queda ab lo d' un particular, confisca, enagena, amortisa, converteix, expropia, etc., etc. Y donchs, ¿qué? Tenint á la seva má l' aixeta dels termes senyorils y dels bons modos, no usará pas expressions que fereixin ó molestin las orelles. Encare que siga quedarse las cosas contra la voluntat del posseïdor y mitjantsant la violència el Govern no roba may, icom que tot ho fá legalment, perque las lleys se las arranja ell mateix!

Deixeu que fessin las lleys els presidaris de Ceuta; ja veuriau com reformarian també 'l Códich penal. També 'n sortirian de terminatxos pera disfressar la cohentor del robo.

Observeu lo que passa ab els funcionaris públichs. Tampoch hi volen saber res ab aixó de robos y lladres y estafas. També ha vingut la lley á refinarho, y lo que no ha pulit el Códich ho ha allisat el llenguatge burocrátich. Tractantse d' empleats no se 'n fan de robos y d' estafas. Lo que hi han son irregularitats, cohechos, filtracions, infidelitats, prevaricacions, etc. Si fins els mateixos lladres de professió no 'n parlan may de robar; ells *pispan*, *son homes de la vida, van pel güento, van á la busca*. Y 'ls criminólechs ja 'ls tenen classificats á la seva manera, al estil de lo que fan els sabís que colleccionan escarabats y que conservan papallonas. Hi han *taruguistas* y *liladors*, *topistas* y *atracadors*, *espadistas* y *timadors*, etc.

Peró, ¿cóm s' explica que 'ls homes tinguin tant afany en quedarse lo que no es seu? A mon davant tinch una Fisiología, espanyola per més senyas, y quals autors no poden pas ser senyalats com *catedrátichs de la flamarada*; y en dit llibre, ab el més seráfich candor s' explica aixís: *«El instinto de la propiedad se observa en todas las edades y en todas las condiciones. El niño considera como suyos los juguetes con que se acallan sus rarezas... etc.»* Aquí tenim el problema plantejat ab tota la seva cruesa. Tenim l' *instint* de fernos propi, siga com siga, alló que 'ns plau. L' instint donchs de la propietat es el mateix instint del robo. ¿Tindrà rahó Proudhon?

Si 'ns fixém en la tradició bíblica el primer delictu comés pel primer home sigué 'l robo. Apoderarse de una fruyta qual possessió estava vedada á Adam y á Eva. La

primera dona sigué la primera timadora. Y ¿quín fou el primer cástich que rebé l' home de la Divinitat? La expulsió del Paradís; el deshauci y 'l llansament, la mateixa arma qu' esgrimeix encare avuy el propietari contra 'l llogater. Y aneu negant el dret diví á la Propietat. Dret ben diví aqueix del llansament, perque avans de treure de casa al primer home ja havia l' Etern expulsat del cel als dimonis, per llenguts y busca-rahóns. La mateixa pena que imposa qualsevol procurador del morro fort al estadant escandalós y desvergonyat.

Dit queda que l' autoritat no té pas mirament ab lo que es propi del individu. Pero just es confessar que quan l' individu pot roba, furta y estafa ab fruició al Estat y á las Corporacions y empresas oficials. Qui no compra tabaco de contrabando, fá 'l frau á las Aduanas; qui no esgarrapa pel costat del Timbre, treu cédula més baixa de la que li correspon; qui no amaga telers pera esquivar la Contribució industrial, escursa las terras pera escatimar la territorial; qui no escamoteja mitja herencia pera estalviarse 'ls Drets reals, passa unas quantas tersas de porch fent l' orni per davant dels fielatos.

Els de dalt justifican el rap ab aquell adagi: *qui roba al comú, no roba á ningú*. Es per 'xó que la Administració pública ha dut sempre 'l sagell de la mes extremada pulcritud, delicadesa y claretat. Y els de baix legalisan la seva *grapialtesa* ab aquell altre: *quien roba á un ladrón ha cien años de perdón*.

Altrament, per mes que 'ls termes *robo* y *lladre* fassin escriuir á molts personas, no tenen la importancia ni 'l carácter depriment que alguns se creuhen. ¿No hi ha molta gent honrada que jugant al *tresillo* han anat al robo? ¿No hi ha personas de bé que 'ns tenen el cor robat? ¿No hi ha xicotas enamoradas que diuhen al seu *jambo*:—*¡Ay, lladre! ¿que m' has dat?*—ab tanta il·lusió y carinyo com donya Inés deya al Tenorio:—*Me habeis dado á beber—un filtro infernal sin duda?* ¿No tenim un carrer dedicat á perpetuar la memoria d' En Perot lo *lladre*?

Y 'n' hi han tantas formas de robatori! Del vulgar Panxa-Ampla al legendari Serrallonga, quína gamma de diferents tons en qüestió de robar al próxim. L' un surt al camí ab un trabuch, l' altre s' espera ab las balansas damunt del taulell; l' un acorralla á la víctima en despolat y li afana el relloj, l' altre l' aconduheix á ca 'l Notari y li buyda la butxaca ab una escriptura; l' un ab una ampolla de xarop li fá saltar unas quantas pessetas, l' altre las hi fá esquitxar ensopintlo en unas minas ó un ferro-carril com accionista; l' un l' escorxa endossantli una entrada y butaca á la porta d' un teatro, l' altre l' ensarrona venentli una *Salida* del Purgatori; l' un, que no té instrucció ni experiencia del mon se 'n vá de dret á Sierra Morena, l' altre, que té lletra menuda y bons costats se fica al Ministeri d' Hisenda. Tot es qüestió de temperament y de necessitat.

La ocasió fá 'l lladre; no ho olvidém.

KIKU KAMAMILLA

EL TONTO Y EL SABI

*Fortuna te dé Dios, hijo,
que el saber poco te vale.*

Coneixia á un xicot
molt tonto y tabalot,
fill de pobra masia.

Com no era bó per' res, ni per' guardá un remat,
sos pares estimats varen acordá un día
perque ofici aprengué, portarlo aquí á ciutat;
tan sols perque 's guanyés la pobra y trista vida.
Varen aconduhi'l á casa un adrogué,
qui va acceptarlo ab gust, qu' era de bona mida,
y als pares els va dir: «Jo ja l' ensenyaré.»
Tenia lo adroguer una filla, pubilla.
Ab ella 's va casar el noy y pescá 'l dot.
Avuy es home rich; va ab rellotje á la hermillá
y una brillant soguilla.
Digueuli á aquest xicot
qu' es tonto y tabalot.

Conech á un ilustrat
sabi, ab curs aprobat
en la seva Academia
y may al seu bufet, ni tarde ni matí,
lográ veurehi ningú, fent la vida bohemia
y exclama: «En aquest món, ¡ay, quant s' ha de patí!
Díguinme: ¿qué n' he tret de gastarm' mils pessetas
per poguerme establir una mica decent?
¿Que 'n trech de publicar mos enginys en obretas,
si 's tornan com el fum que va esvahint el vent?»

Ja ho han sentit, lectors, xichs, grans, de tota mena;
el que busqui la sòrt, si és un hom desgraciat,
se la *carregará*, que pari bé la esquena,
ab poca ó molta pena,
tant si es home ilustrat
com tonto rematat.

FÉLIX CANA

GLOSARI

El glosador, que li agradaria ser super-home, si la carrera no fos tant costosa, i que li agrada tot lo super-gran i lo super-típic, està enamorat del Pernalles. Allò és un verdader super-lladre: un lladre que fa lluir la nació, que li dóna beligerancia pera que se'n continuï parlant. Si'l glosador tingués poder, el nomenaria «Lladre honorífic de les Espanyes i ex-colonies», perquè realment ens fa quedar bé. Quan l'altre dia'l diari duia que era «molt difícil d'agafar, donada l'indole de la región», el glosador va encendre dos ciris a una estampa que té d'en Dumas. Que's pensen que'ns fa poc bé'l Pernalles? Que's pensen que si no tinguéssim uns quants Vivillos i uns quants Pernalles, en Velázquez i l'Alhambra, i el senyor Echegaray i l'Observatori Fabra, els veïns sabrien que existim? Cada nació's distingeix per la seva especialitat, i desde que no hi ha pronunciaments, i en que'ns distingiriem nosaltres, que cada saví'ns costa un Caixal, i que mai tenim cap govern ben extra, ni cap ministre que no sigui d'estanc, ni cap... res, que les jurisdiccions no ho aturin? Si no fos en Zuluaga, i l'Anglada, i l'Otero, i en Blasco Ibáñez i uns quants més que'ns favoreixen pel gust de l'exportació, que hi creuria ningú en nosaltres? El dia que no hi hagi perill de córrer les Andalusies, i que n'hi vindran gaires d'inglesos a apuntar-se en el seu llibret que han sortit vius de l'excursió? El dia que treguin els cromos de les corrides de toros que posen a les capses de panses, i que sabrà'l món civilisat que existeixen panses ni pensadors? Tu, Pernalles, fas més per Espanya que'ls partits liberal i conservador! D'ells a Narbona ja no'n saben res, i tu'ns dónes una llum tràgica. Mentres no canviem de rumbo, ni

de fets, pera que'ns coneguim per altres coses, donem les gracies a n'el Pernalles, que lo pitjor que li pot succeir a un poble és que no sàpiguen que existeixi.

XARAU

NOVETATS

La companyia italiana va aumentar ab algunas funcions més la racció de vuyt que 'ns prometé, per lo qual els seus admiradors li han quedat molt agrahits.

Fora menester repetir lo que hem dit tantas vegadas si haguéssim d'explicar els grandiosos éxits alcansats per la insuperable Vitaliani y els seus dignes companys. En totas las obras s' enfilá á n' aquellas alturas á que tan sols hi arriban els privilegiats de la escena.

En Duse, en la funció del seu benefici, representá l' emocionant drama del nostre Iglesias *¡Lladres!* Encare que, en son conjunt, la traducció pert una gran part del color local de l' obra catalana, just es confessar que 'l beneficiat y 'ls demés actors imprimiren á sos papers una gran intensitat.

L' intelligent actor Tollentini realzá la seva *serata d' onore*, recitant d' una manera admirable la poesia d' en Carducci *Saluto italico*, qu' es una inspiració digna en tots conceptes de la fama del malaguanyat poeta italiá.

En resúm, la companyia de la Vitaliani, al anarse'n de Barcelona, hi deixa recorts inesborrables de la seva estancia, recorts d' aquells que perduran, arrelats en las emocions d' un art sincer y net d' impuresas.

Per lo tant... *¡á rivederci!*

TÍVOLI

La companyia d' opereta s' ha reforsat ab nous elements, entre 'ls quals es de justicia citar las típles Amelia Montis y Fernanda Sturla, que han debutat respectivament ab *La Mascota* y ab *Dona Juanita*, dos antigualas, pero que encare 's veuen ab gust, quan els artistas las interpretan bé.

BOSCH

No 's poden pas queixar els concurrents á n' aquest teatro, per falta de varietat en las funcions.

Després del *Ernani*, *L'Africana*, y tot desseguida *Rigoletto*, en la qual s' hi lluhí de veras la Srta. Vergeri, típle dotada d' una veu hermosa y d' una gran agilitat de garganta, com també 's feren aplaudir el barítono Romeu, que feu el protagonista de cos enter y 'l tenor Simonetti, que 's veje obligat á repetir la cansó *La donna e móvile*. La orquesta acertadament dirigida pel mestre Bosch, y el públich contentíssim.

Per últim s' ha presentat de nou l' Utor cantant la *Marina*, y lluhint aquella veu hermosa y tan igual en tots els registres, qu' es el seu fort, y ab la qual logra fer olvidar certas deficiencias d' actor, que difícilment logrará véncer may.

¡Qué s' hi ha de fer! En aquest món no pot tenirse tot.

NOU

Trupinamba es una tontería de carácter mercantil.

Pero si 'ls establiments que portan aquest nom no toressin millor el café que 'ls autors d' aquest pastitxo, temém que prompte haurían de plegar per falta de parroquians.

Sort qu' en Peyo Gener ha lograt reanimar las funcions ab *Los informes informales*, arreglo de la seva obra *Informes comerciales*, que temps enrera fou estrenada á Romea.

El sainete conserva la gracia del original y está realzat ab algunas pessas de música del mestre catalá D. Enrich Daniel, arribat de París de fresch y que, segons sembla, porta molta empenta.

CÓMICH

S' ha estrenat ab éxit satisfactori una producció titu

BOTÁNICA SOCIAL

La sensitiva.

lada *La gran turca*, lletra dels Srs. Cacho y Angulo, y música de la Srta. Ubach.

Pertany l'obra al gènere groixut y té alguns xistes ab sal de terrós y, per lo que respecta á la música, la compositora dona mostrás d'una agradable facilitat y d'un temperament joyós.

La gran turca ha sigut presentada ab quatre decoracions del Sr. Aynaud.

* * *

Y res més que siga digne de registrar-se.

En un teatro del Paralelo, que no diré quin es perque no l'agafin, s'está fent la gran Revolució al crit d' «¡Abajo las secciones!» La gran Revolució consisteix en donar funcions enteras de sarsuela y cinematógrafo á deu cèntims la entrada.

Una verdadera Revolució, sí senyors, ja que té per objectiu obsequiar al públich ab uns ápats teatrals dignes de competir ab els de «Ca'l Afarta-pobres».

No totas las Revolucions han mirat tant com aquesta per la gent de poch cabals.

N. N. N.

VERITATS COM PUNYS

Pels intellectuals

Vam aná un amich y jo
á passejar per la platxa.
¿Y saben que 'ns va passar?
Que varem veure molta aigua.

Vaig comprar tres paquetillas
un dimecres á las dugas.
Y escoltin: per dos parells
¿oy que n'hi faltava una?

Un jorn vaig aná á cassar
y feya un fret horrorós
que hasta la sanch me glassava.
¿Cóm t'ho farás—deya jo—
per treure't el fret de sobre?
Y després de rumiar molt
m'acudí una gran idea.
¡Quína idea!... ¡Vaig fer foch!

Una tarde 'ns passejavam
uns quants amichs per un llach
ab una maca barqueta.
Un dels amichs va badar
y, no sé cóm, caygué al aygua.
Pero sabia nadar
y al moment sigué ab nosaltres.
Donchs estava tot mullat.

Portava un día deu pelas,
y á casa d'un sombreroer
vaig veure un barret molt maco.
Y entro:—¿Quánt val?

—Dos durets.

Me l'embolica, li pago...
y vaig quedar sens diners.

MATINER DE PART DE VESPRE

—No sé cóm ho saben fer aquests ganduls que 's llavan á las cinch de la tarde. Té; tot just son las tres, ¿eh? Donchs ara veureu ab quina naturalitat salto del llit, y 'm vesteixo ab una esgarrapada y me 'n vaig al café á cargolarhi quatre carambolas.

L' EXEMPLE CUNDEIX

—¿Vosté té un pis per llogar?
 —Sí, senyor; y l' ofereixo al Ajuntament pera instalharhi una escola. Val cinquanta pessetas al mes, pero á vostés, porque son vostés, els el donaré per cinch centas.

LA PRIMERA CONSEQUÈNCIA

—Ara sí que 'ls castellans deureu suprimir el ceceo.
 —¿Y ezo?
 —Com que diu que, ab la nova lley del sucre, totas las cosas dolzax pagarán un impost tan gros...

A un pobre mut atribuhían una acció no gayre maca.
 ¡Si n' hi van dir d' impropèris!
 ¡Si n' hi van dir de desgracias!
 Al fi 'm va fer compassió.
 Vaig fer callá als que acusavan y tot ho vaig arreglar...
 ¡El' may va dí una paraula!

¡Y quín día més bonich!
 Al dematí, noyas macas;
 al mitj jorn, dinar de príncep;
 cotxes y teatro á la tarde...
 y á la nit, á tres quarts d' onze...
 hi havia gent per las casas.

ANDRESITO

ESQUELLOTS

No van explicarse pas gayre bé 'ls senyors de la Ponencia municipal que tingué al seu càrrech l' establiment de las escolas de nova creació. Ni el Sr. González Prat, ab el seu llarch discurs, ni els Srs. Batlle y Fuster, ab las sevas explicacions molt més concisas, varen conseguir desvanéixer el mal efecte produhit per las acusacions concretas y terminants del Sr. Layret.

El vel de las disculpas ab que tractaren de cubrirse se reduheix á lo següent:

—Nosaltres hem sigut víctimas de la nostra bona fé, porque la veritat sigui dita: ni en llogar locals, ni en adquirir llibres, ni en comprar taulas, hi enteném res. Las qüestions d' ensenyansa son agenas als nostres coneixements.

A lo que se 'ls pot objectar:—Si no hi entenéu res ¿per qué 'us hi posavau? Y havévtvoshi posat ¿per quín motíu no havíau de buscar facultatíus de la casa que 'us assessoresin?

Ja veuhen, donchs, que 'l vel ab que tractaren de cubrirse, es molt esclarahit y no tapa res.

* * *

El Sr. Layret mereix els majors elogis, pel zel y la enteresa ab que ha procedit.

Aixís es com s' ha de fer. Sempre que se sospiti una irregularitat, sigui xica sigui grossa, tant si es un llorigó, com un conill fet, com una llebra, se l' ha de treure del cau y rescopetada!

Aixís procedeixen els bons cassadors que tenen la vista fina y que no 'ls tremola el pols.

S' ha de fer justicia á *El Progreso*, reconeixent que sisquera una vegada á la vida ha cumplert la seva missió periodística al fer l' apología de la mestressa de una casa de barrets.

¡Ab quín entusiasme n' ha parlat!
 «Interessantísima ha sido la declaración prestada por *Lola, la Andaluza*, simpática encargada de la casa número 4 de la calle de Roca.»

...«En el Juzgado no se podía ocultar la satisfacción que les produjeron las diligencias hoy practicadas, y sobre todo la declaración de esta mujer, que desde hoy será popularísima en Barcelona.»

¡Popularíssima! Popular en grau superlatíu... ¡Més popular qu' en Lerroux!
 ...«Es una jerezana de simpática conversación y trato.»
 ...«Esta mujer acaba de prestar un gran servicio á la justicia y á Barcelona, y preciso es que no lo olviden las autoridades.»

*
*
*

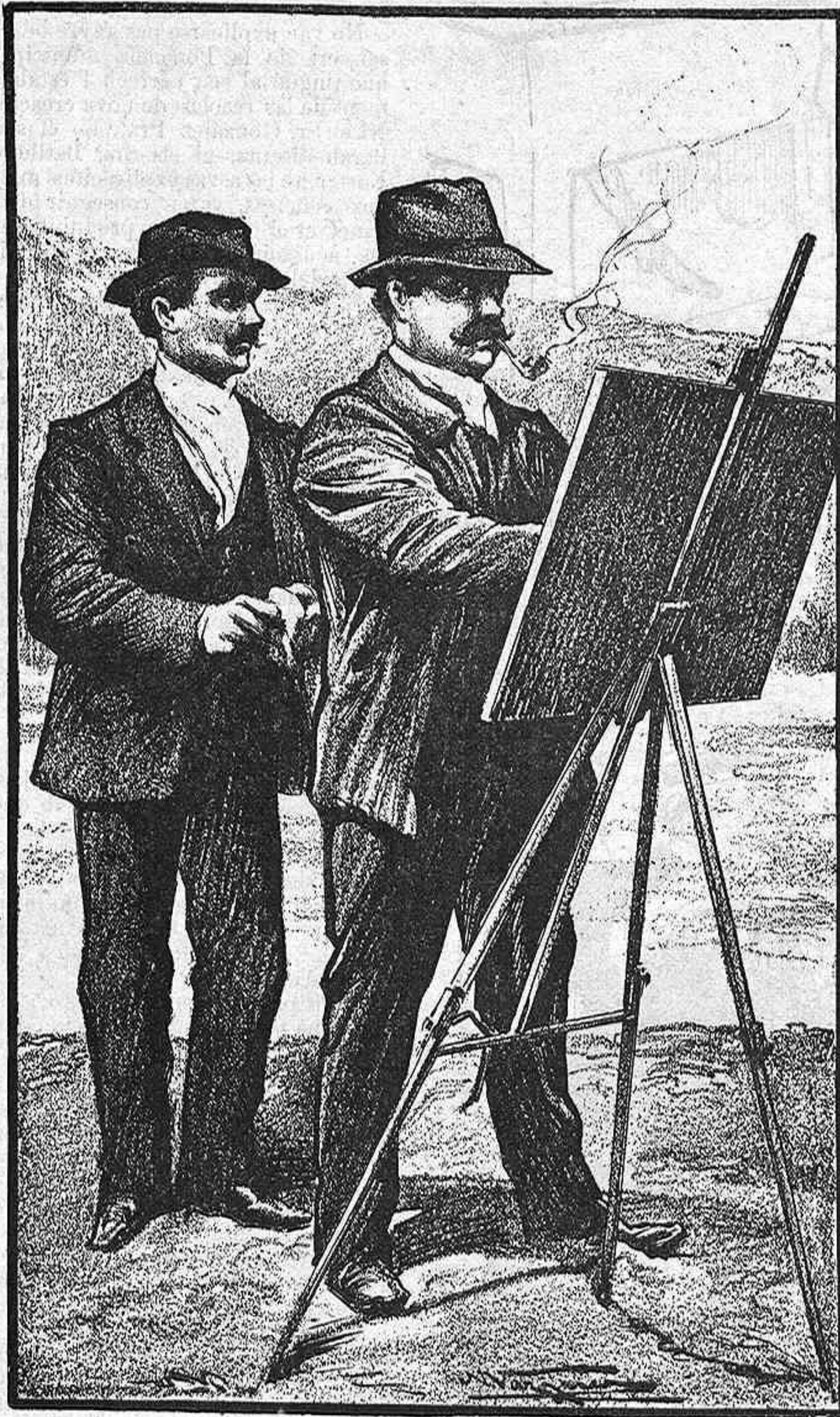
Está molt bé, que no l' olvidin ni las autoritats ni els lerrouxistas.

Per mí que li erigeixin una estàtua. Y si creuen que un monument fora massa, que 'ls lerrouxistas la nombrin provehadora de la *imperial casa*.

El Sr. Ossorio ha concebut una idea digna de sincer aplauso. La dignificació decorativa del cos d' ordre públich.

Un periódich expressa en els següents termes la idea *restauradora* del Sr. Ossorio:

SOBRE 'L TERRENO

—Y aquella cigonya ¿per qué no la pintas també?
 —Perque no vull que puguin dirme que pinto la cigonya.

«El gobernador quiere que los guardias ostenten marcialidad para que desaparezca el tipo del guardia arriado á una esquina, con la teresiana de medio ganchete y fumando una colilla.

»Quiere que los guardias se hagan respetar por su presencia seria, digna y apuesta.»

*
*
*

Aixó sería molt fácil de conseguir.

Pera que arribessin á fer tan goig com el mateix senyor Ossorio, en punt á apostura é indumentaria, bastaria que cobressin sou de gobernador.

¿No es eso, niños?

L' estiu se presentava benigne, bon home, y fresch... tant fresch com en Maura, quan diu que 's proposa *descajar el caciquismo*.

Pero de uns quants días ensá, ha obert las espitas de la máquina ruhenta, y 'ns ha pagat de un cop lo que 'ns havia quedat á deure.

¡Caballers, y quína manera de respirar foch!... ¡Y quínas suhors mes copiosas!

*
*
*

Y encare aquí podém dir que estém al Cel.

A Filadelfia sí que 's diverteixen. Días enrera, mentres se celebrava una professó cívica, van caure desmayadas més de tres mil personas, víctimas de la insolació, de las quals ne moriren cinch, sense que hi arribessin á temps els recursos de la ciencia.

Jo ja ho veig: el sol per una part, y l' entusiasme per altra, son pitjor que dos vins que, segons diuen, fan quaranta.

Está vist que no 's poden pendre las cosas ab *tant calor!*

—Aixó de la *desgravació* dels vins está molt bé!...—deya un aficionat ál mam.

A lo qual vá replicar un carreter molt práctic.

—Sí; pero encare estaría millor l' *engravació* de la carretera de Mataró.

En Sanllehy es un bon arcalde. Pero, vaja qu' en Puig y Alfonso, per certas cosas, encare li fá la póls.

Un exemple. 53 guardias municipals (pobrets! no prestavan servey, per causa de malaltía.

Anunciar l' arcalde interí que 'ls aniria á visitar, y recobrar tots 53 la salut, vá ser una mateixa cosa.

Ni 'l pare del Sr. Sanllehy, metje acreditadíssim, havia realisat may curas tan portentosas. Aixó es fer miracles.

Deya días enrera *El Diluvio*; á propósit del descubrimient dels terroristas:

«Y decimos que todos en absoluto hemos tocado el violón, porque todos nos hemos dedicado á combatir á un hombre que es hasta la hora presente el único que aparece relativamente despierto.»

L' endemá la *Gaceta Oficial del Celeste Imperio*, tota entusiasmada deya:

«¿Quién puede ser ese hombre á quién se ha combatido durante seis años, haciéndole responsable

CATALUNYA PINTORESCA

LA ESCALA.—Port d' en Perris.

(Inst. Esquírol)

directa ió indirectamente de los atentados terroristas? ¿A quién se ha acusado injustamente? Nosotros no podemos ver en esa alusión á otro hombre que á Lerroux.

«Sí, ese hombre es Lerroux. Al fin se le hace justicia. Ya era tiempo.»

* *

El *Diluvio* se veje obligat á manifestar que *La Gaceta* xina s' havia equivocat: que l' home á quí aludía no era en Lerroux.

Y en Lerroux se quedá de aquesta feta, agafat al trapeci, encarquerat, sostenint la planxa mes monumental que han vist els sigles. No 't moguis Alecandru, que així estás divino.

Aquí tenen els inconvenients de volguerhó copar tot, lo mateix las 140,000 pessetas del doctor Calzada, que 'ls bombos de *El Diluvio*.

Pero á lo menos no 's dirá que la *Gaceta del Celeste Imperio* enganyi sòls als seus lectors, quan alguna que altra vegada, arriba fins al extrém de donarse la castanya á sí mateixa.

Tot just oberta la perruquería de la *Casa del Pueblo* ja un fadrí se ha sortit ab las mans al cap, per haverse'l despatxat sense rahó, y sols perque al encarregat li convenia, y sense abonarli la indemnisió de habitut á que tenia dret.

Es á dir, sense que li abonessin en diners... Ara en quant á amenassas n' hi van donar á desdir y fins van desafiarlo.

Proba que á la classe obrera li tenen un gran amor, es que á allí á tothom s' afayta inclús als *afaytadors*.

El *meeting* del *Condal* contra la nova lley dels sucres,

que á tants y tan legítims interessos perjudica, no vá tenir tota la importancia que hauría pogut revestir, per la falta de táctica de alguns dels seus organisadors.

No devían haver tolerat de cap manera que certs elements intervinguessin en l' acte, coneguda com es de tothom la seva manera de procedir en tots els cassos.

Aixís de un *meeting* contra els abusos del govern, van tractar de ferne un *meeting* anti-solidari... qu' es tot al revés de lo que devía ser.

* *

Podrán dir que 'ls elements lerrouxistas cultivan en gran escala la pastelería, y que baix aquest aspecte, 'ls interessa també la qüestió dels sucres.

Pero 'ls que coneixen els articles que elaboran, verdares porquerías, venen obligats á no deixarlos entrar en el gremi, com á estragadors que son del paladar del públich, y envenenadors de la seva ánima.

Felicitém al Sr. Cambó pel seu felís restabliment, y sobre tot per las mostres de consideració que ab tanta justicia se li prodigan.

L' altre día publicava *La Veu* un carinyós missatge suscrit per 400 donas gironinas.

¡Quatre centas donas: el contingent de un batalló de cassadors..., ó de *cassadoras* ó millor dit de *casadoras*, guapas y per mereixer!

Vegin si té partit en Cambó. ¡Quánts y quánts se dexarían ficar una bala al cos, pera poder ser objecte de una semblant finesa!

Una noticia.

Gran part dels actors de Romea el día de Sant Jaume comensarán á donar una serie de funcions en el *Cassino Ceretá* de Puigcerdá.

Els puigcerdanesos podrán saborejar en la present oca-

sió las primicias de l' obra de 'n Santiago Rusiñol *La merienda fraternal*.

Una sátira vivent, destinada á armar tant ó mes soroll que *Els Jochs Florals de Canprosa*.

La Gaceta Oficial del Celeste Imperir—antes *El Progreso*—está d' alló més incomodada ab nosaltres perque en el nostre últim número posavam al descobert las traficas de la nova *Verdad en marcha* que ab regositj de tota la gent de bon humor acaba de llenyar al mercat de la llana.

Aixó sí, mistificadora per hábit y per temperament, la *Gaceta* del xinos veu en la nostra lámina sòls lo que li convé y s' olvida de véurehi lo que olora que pot comprométre-la. Aixís, parla del aygua que raja d' una font, pero calla com una morta respecte dels que, *ells sabrán per qué*, la enterboleixen.

Pero, es lo que deyam: no hi ha que extranyarho aixó. Si en aquella extravagant novela hi aparegués alguna cosa que fos veritat y tingués una mica de sentit comú, el quadro 'n sortiria perjudicat y als seus habituals lectors potser no 'ls agradaria.

¡Pobra, pobra *Gaceta*!... Budha, deu dels xinos, li torni l' enteniment.

Y si Budha no s' hi pot entretenir, que li torni *San José*, aquell de Plasencia.

Pera ferse passar la calor, no hi ha á Barcelona mes que un medi.

Pendre 'l funicular del Tibi-dabo ó 'l de Vallvidrera y á la carena de la montanya, ja 'ls ho abono, respirarán ayre fresch.

Pero jo 'ls abono també que al tornar á Barcelona al recordar la frescor de allí dalt sentirán una calor mes forta que avants d' emprendre l' excursió.

La lley del contrast es mes ineludible que las que 'ls homes escriuhen en els Códichs.

Ab permís, senyor Moré.

Molt laudable 'm sembla que tracti vosté de protegir als pobres voluntaris catalans de la guerra de Cuba, pero, ja que hi está posat, protegeixi també una mica á la desventurada Gramática.

No pot imaginarse lo que sofreix l' idioma al tropessar ab párrafos com aquéstos, continguts en la carta de vosté, publicada l' altre día:

«No ha sido avara Cataluña de prodigar la sangre de sus hijos...»

«Es preciso realizar una campaña que, como aconteció con los voluntarios de Africa, venga el Ayuntamiento y la Diputación á subvenir las más perentorias necesidades de la vida...»

Ja sé jo que 'ls tinents d' arcalde, sobre tot si son letrouixistas, tenen atribucions molt extensas, pero ¿vol dir que aquéstas els autorisan fins per' escriure tan enrevesadament?

¿Quín susto més tremendo devían endurse'n dissapte els barcelonins qu' encare tenen la candidés d' assustarse!

En la major part dels diaris locals va apareixer aquest parte de Madrid:

«La *Gaceta* publica una Real Orden autorizando al ministro de Marina para adquirir un tigre de vapor para el crucero Cataluña.»

—¡Sant March, Santa Creu!—devían dirse els esgarri-fats lectors:—¡Un tigre de vapor para un creuher!... ¿Per qué deurá haver de servir aquesta fiera?

Y ja m' imagino las voltas y revoltas que donaría el seu cap, fins que algún marino compassíu vingué á tranquilisalhi l' esperit, participantlos que alló era simplement una errada d' imprenta, que allí ahont deya un *tigre* volía dir un *lugre*, una *lugra* en catalá, qu' es una embarcacioneta de tres pals... sense cap mena de malicia.

Els mals exemples aviat s' escampan.

Ara resulta que 'l partit socialista alemany acusa á n' en Bebel, al gran Bebel, d' haverse apropiat l' herencia del enginyer Kollman, qu' ascendía á la friolera de 200,000 marschs.

En Bebel no ho nega qu' ell s' haji embutxacat la referida suma, pero persisteix en quedársela, assegurant que té 'l dret de ferho, donchs en Kollman al morir va deixarli com á recort.

—¡Mentida!—crian els socialistas, rebutjant indignats aquesta excusa:—L' enginyer va entregarte els 200,000 marschs, no perque fossin per tú, sinó perque 'ls ingressessis en el tresor del Comité del partit...

¡Pobre Bebel!... ¡Tan senzill que, si ell volgués, li sería sortir del apuro!... Bastaría que digués als seus acusadors:

—M' he quedat els diners... *porque me ha dado la gana*.

Y si li preguntavan en qué 'ls ha empleat, podría replicar:

—Aixó no tinch obligació d' explicarho sinó al que 'm va donar els diners...

Y com que precisament el donador es mort, podrían anarli al darrera ab un fluviol sonant!

¿Veritat, don Dallonsas?

Primer día de las festas de Valencia:

«A las tres del matí, *Despertá aèrea*.

«A las sis, *Gran despertá*.»

¿Que 'ls sembla?

Després d' aixó ¿tindrà res d' extrany que 'ls valencians entrin tots á l' hora en la Solidaritat?

Ab tanta *despertá*, per forsa han d' estar molt *desperta*s.

Si queya un llamp del cel calcigant als moradors del Palau de Justicia, ells y no mes qu' ells se 'n tindrían la culpa.

Preguntan ¿per qué?

Per haver desaparecut 60 metros de cable dels para llamps de las torres, sense qu' ells, que tenen la missió de agafar als lladres, processarlos y enviarlos á presidi, se 'n adonguessin.

Jo ja ho veig, están tan preocupats ab l' instrucció dels processos, que un día desapareixerá la taulada del edifici, y ells no se 'n donarán compte, fins que 'ls cayguin las gotas de la pluja sobre 'ls autos.

Sols quan se vegin ab els papers mullats, serán capassos d' exclamar:—Ayay; en aquesta casa hi falta alguna cosa!

Xascarrillo de postres:

Una anecdota que conta en Rochefort.

«En l' época ja llunyana, en que rimava *couplets* de *vaudeville*, els quals no eran, per cert, més incoherents que 'ls que corren avuy día, me las vaig tenir que haver ab un vell armeni, que s' havia fet propietari del Teatro de las Varietés.

»Aquest Oriental de una avaricia sórdida, ficava la dent en tot, en els trajos, en el decorat, en el sou dels actors. Un día 'ls maquinistas li varen demanar un suplement de deu céntims diaris pera donar menjar á un gat, que havían fet indispensables las moltas ratas que infestavan l' escenari, y ell els hi sortí ab aquesta magistral resposta:

—»Si hi ha ratas, el gat se 'n alimentará. Y si no hi ha ratas, no necessitèu el gat pera res.

»Y vá negar els deu céntims.»

NOTAS DE CASA

Hem rebut:

Del *Orfeó Barcelonés*, invitacions pera assistir al Recital de Cant y Piano qu' en els seus salóns donaren las senyoretas Adelina Seria y Herminia Creixell;

De l' *Associació Obrera Nacionalista* de Gracia, el Cartell del Concurs que pera premiar el Treball y la Virtut ha organísat pel día 18 del vinent Agost,

Del *Centre Catalá* de Sabadell, las Bases del Concurs de Sardanistas que tindrà lloch en dita ciutat el día 3 del mes que vé.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Ca-rre-te-ra*.
- 2.ª ANAGRAMA.—*Conversa—Conserva*
- 3.ª TARJETA.—*Moros y Cristianos*.
- 4.ª COPA NUMÉRICA.—*Bartomeu*.
- 5.ª CONVERSA.—*Soldat*.
- 6.ª GEROGLÍFICH.—*Per casas baixas los sótanos*.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Nueva edición

LA

Acaba de ponerse á la venta

CIUDAD DE BARCELONA

* Guía LOP *

ITINERARIOS PRÁCTICOS

Un tomo en 8.º, encuadernado en tela, con dos planos de la capital. Ptas. 2

NOVEDADES

<i>La ciencia moderna y su estado actual</i> , por E. Ricard.	Ptas. 3'50
<i>La enamorada indiscreta</i> , por Pedro de Rèpide.	» 3
<i>Renacimiento</i> . Revista mensual. Julio 1907.	» 2
<i>Cuentos lirics</i> , per E. L. Chavarri	» 3

CUESTIONES JURÍDICAS

RELACIONADAS CON LA

REFORMA INTERIOR DE BARCELONA

POR ANTONIO GALLARDO Y MARTÍNEZ

Ptas. 2'50

HISTORIES D'ALTRE TEMPS

Volum 1.º	Valter y Griselda. - La filla del Rey d'Hongria. - Paris y Viana.	Ptas. 1
Volum 2.º	Lo somni d'en Bernat Metge.	» 1
Volum 3.º	A punt de sortir: Lo Carcer d'amor	» 1

Doctor Guillermo López

BARCELONA SUCIA

La muerte en Barcelona - Los mendigos de Barcelona - Ferias callejeras

La educación pública - Vocinglería barcelonesa

Ladrones automáticos - El charco de la hediondez - El redaño

Ultraje contra el pudor - Aseo y desinfección de Barcelona

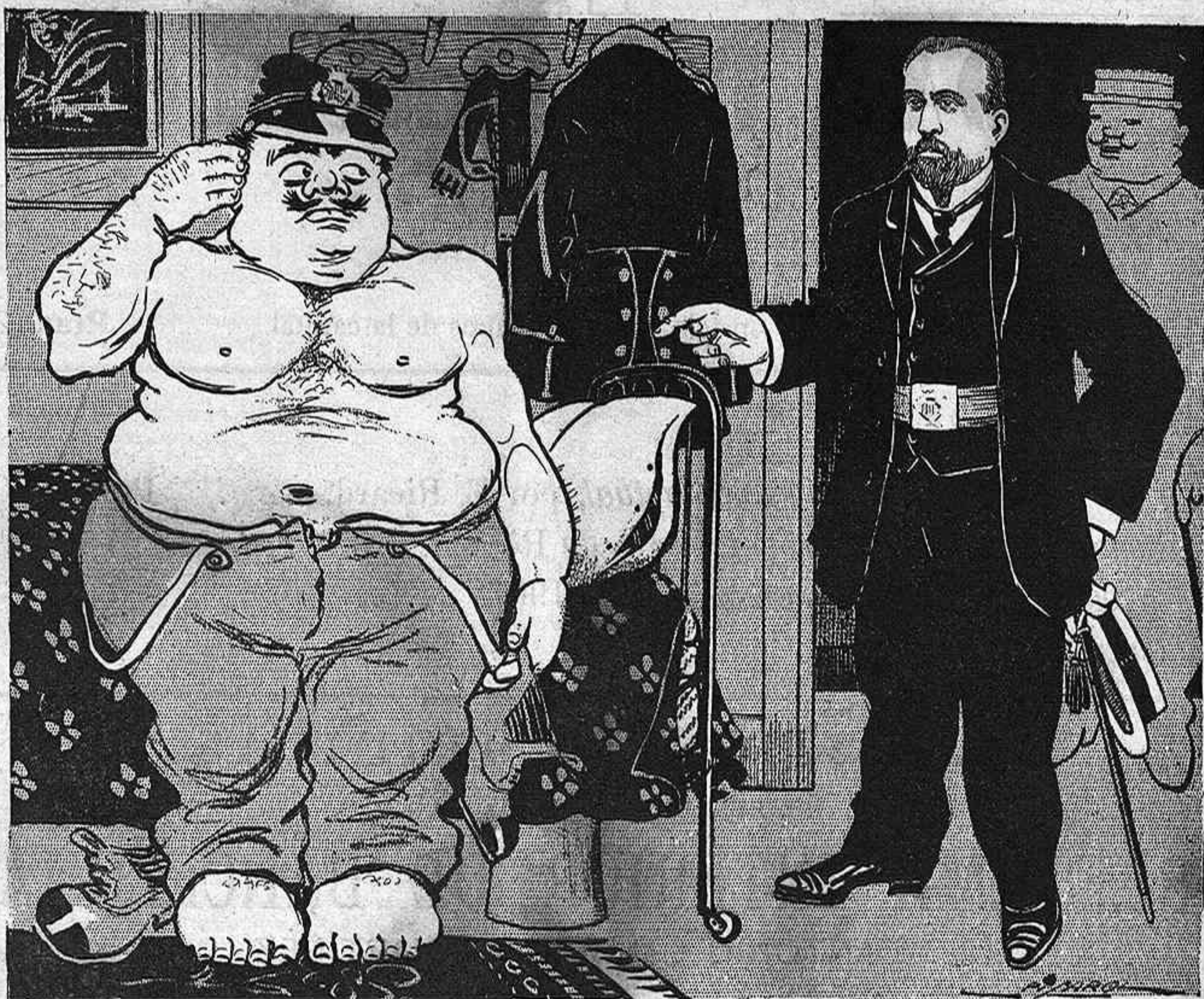
El suelo de Barcelona - Fachadas de Barcelona - Cafés de Barcelona

Un tomo en 8.º, Ptas. 1

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de porta. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certifiat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

VISITA MIRACULOSA

L' ARCALDE PUIG Y ALFONSO CURANT ALS MUNICIPALS

—¿Cóm segueix aquesta malaltia?

—Muy bien, don Francisco. Y á V. seguramente se lo debo, porque presentarse su Excelencia y ponerme bueno en seguida, ha sigut todo uno.

ELS PREMIATS EL DÍA 18 DEL CORRENT PER LA JUNTA DE SALVAMENT DE NÁUFRECHS

El gos *Marqués*, al qual se li ha regalat un magnífich collar, fou qui, ab el seu admirable instint, doná lloch al salvament d' una criatura que havia sigut llansada al mar per sa mare.